

sur la frunto. Tio, li supozis, estis la kolizio, kvankam li ne povis imagi, de kie venis tiu verda lumo. Li tute ne povis memori siajn gepatrojn. Liaj geonkloj neniam parolis pri ili, kaj estis kompreneble malpermesite al li demandi pri ili. En la domo estis neniuj fotoj de ili.

Kiam li estis pli juna, Hari revis kaj songis pri iu nekonata parenco, kiu venos por forkonduki lin, sed tio neniam okazis; la Dursloj estis lia sola familio. Sed foje li kredis (aŭ eble esperis), ke fremduloj sur la strato ŝajne konas lin. Fremduloj cetere tre fremdaj. Etulo sub violkolora cilindra ĉapelo unu fojon riverencis antaŭ li dum li butikumis kun onklino Petunjo kaj Dadli. Kolere demandinte je Hari ĉu li konas la ulon, onklino Petunjo pelis ilin el la butikoj, aĉetinte nenion. Frenezaspekta maljunulino, vestita tute en verdaĵoj, unu fojon gaje salutis lin en aŭtobuso. Kalvulo en tre longa purpura frako antaŭ kelkaj tagoj efektive premis lian manon sur la strato kaj poste senvorte formarŝis. Pri tiuj homoj plej strange estis, ke ili ŝajne malaperis tuj kiam Hari provis vidi ilin pli bone.

Ĉe la lernejo, Hari havis neniun amikon. Ĉiu sciis, ke la bando de Dadli malamegis tiun strangan Hari Potter en liaj sakecaj malnovaj vestaĵoj kaj rompitaĵoj okulvitroj, kaj neniuj volis disputi kontraŭ la bando de Dadli.